

Lief dagboek,

Ik heb al een tijdje niet in je geschreven, maar ik had het erg druk, de afgelopen vijf dagen dagen. Druk met een meesterlijk slecht plan. Zo slecht en verdorven, dat het bijna gelukzalig is. Je weet vast nog wel, dat ik je schreef over mijn nieuwe liefde, Theo, die ik tijdens de filmopnames van "War of love" in El Salvador ontmoette. Hij is degene die de ontpleffingen en explosies regelde op de set. Samen hebben wij dit meesterlijke, duivelse plan bedacht en uitgewerkt. Ik zou je dit niet moeten tevertrouwen, maar, lief dagboek, wij weten alles van elkaar, en ik wil open en eerlijk tegen je zijn. Ik zal je uiteenzetten welk een groots opgezet plan wij ten uitvoer hebben gebracht.

Ten eerste nodigde ik kennissen uit Utrecht, Raymond Rose (die natuurfotograaf, ik heb je over hem al eerder verteld) en zijn vrouw Charlotte uit, voor een vakantie in het vakantiehuisje van Theo in Kroatie. Zij hielpen ons tevens met het opzetten van het kampement voor de vriendinnen. We hadden de grootste lol, ze namen foto's van mij en Theo, het was heel gezellig...totdat ze deed gingen natuurlijk.

Mijn vriendinnen Chantal, Dheila, Margo en Judith had ik uitgenodigd naar Kroatie, voor ons jaarlijks zearingsvakantie. Ik stuurde ze per SMS de coördinaten van het kampement dat Theo en ik samen met Raymond en Charlotte had opgezet. Daar hadden Theo en ik, eh wat heerlijk gemeen en verdorven, een bord van een mijnenveld in de buurt neergelegd. Op een manier dat ze het zeker meesten vinden. De opzet slaagde meesterlijk.

Die meiden traptten erin en geloofden direct dat er een mijnenveld was. Dat was noodzakelijk voor het tweede deel van ons plan. De volgende ochtend is Theo naar het kamp gelopen. Dat ging daar nog bijna mis. Chantal bleek een heus pistool bij zich te hebben en die meiden waren inmiddels zo in paniek, dat Theo bang was dat hij ter plekke zou worden neergeschoten. Ik heb het allemaal vanaf een afstandje zien gebeuren, maar kon niet ingrijpen. Oh lief, dagboek, ik geloof niet dat ik ooit zo bang ben geweest. Maar Theo reddde zich er mooi uit, al was die stommerd vergeten het kaartje van het toestel van Raymond te halen. Al die meiden speelden precies de rol zoals we voor ze in gedachten hadden, en niemand had wat in de gaten. Geniaal!

Theo wierp zich, geheel volgens plan, op als redder in de nood die mij zou zoeken. En wat gebeurt er? Oh lief dagboek, mensen zijn toch wonderlijke wezens.

Dheila, die idiote idealiste, wil zelf dat mijnenveld in. Dat is toch niet te geloven?

Opnieuw dreigde ons plannetje in daigen te vallen.

Maar gelukkig, en dit verzijn je geweest niet, ze gaan er uiteindelijk om stemmen!! Gelukkig stemde de meesten op Theo. We hadden geen idee gehad wat we anders hadden moeten doen.

Affijn, Theo loopt weg. Een later roept hij "Ik heb Marieke gevonden", ze zien ons, Theo laat ze 'n explosie plaatsvinden, en in de rook die ontstaat duiken we weg.

Oh, je had hun gezichten moeten zien, totaal verbouwereerd! Ik vond het bijna zielig voor ze. Op de plek van de explosie hadden we de lijken van Raymond en Charlotte gelegd. Natuurlijk kwam er geen lijkscheuwer aan te pas, vier getuigen konden verklaren dat ze gezien hadden dat wij het waren die werden opgeblazen. Raymond en Charlotte zijn sinds vandaag officieel vermist verklaard. Theo en ik zijn prachtig begraven, zo lagen we in de krant. Theo wilde er nog wel heen, maar ik zei dat we niet het risico konden lopen om vermeld naar de plechtigheid te gaan. Het verzekeringsgeld dat wordt

uitgekeerd wordt via tussenpersonen naar een bankrekening in Brazilië overgemaakt. Vijf miljoen(!). Theo en ik zullen de rest van ons leven, anoniem, in weelde leven. Een huis met een zwembad, een yakuzi en een bar met gekeelde drankjes, een waterbed en een ligstoel met een exquisite matras....pure gelukzaligheid. Dood...en gelukkig. Maar eigenlijk vind ik het zonde die 5 miljoen te moeten delen.

Nu, ik moet gaan, Theo roept, we gaan op een cruise de wereld rond. Als hij wist wat ik weet dan....

Nou, tot binnenkort, lief dagboek

Marieke